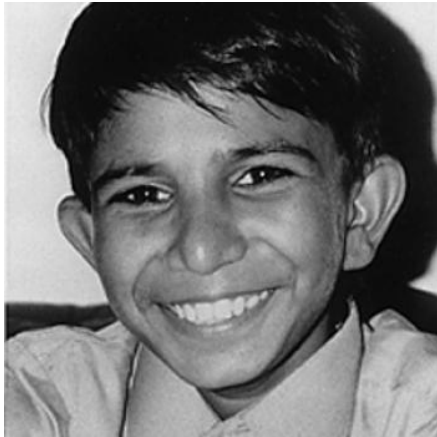

4. SEGÉDANYAG

IKBÁL MASZÍH TÖRTÉNETE

Forrás: [MORAL HEROES](#)

Az 1990-es évek közepén egy nagyszerű fiatal fiú világszintű hatást gyakorolt a gyermekrabzsolaság problémaköre területén. Ikbál Maszih rövid élete alig 13 éves korában véget ért, de erőteljes és ékesszóló beszédei több ezer adósrabzsolaságban szenvedőt és gyermekrabszolgát bátorítottak példája követésére. Felhívta a figyelmet a problémára, és tanulásra buzdított, hogy mások is kiállhassanak jogaikért és az egész világon véget vessenek a gyárbeli kényszermunka igazságtalanságának.

Ikbál Maszih 1983-ban, a Pakisztán Lahor városának közelében található Muridke szegény közösségében született. Családja pénzügyi nehézségekkel küzdött, és édesapja, Szejf Maszih elhagyta a családot, mikor Ikbál még kicsi volt. Mikor Ikbál négyéves volt, édesanyjának, Inájatnak pénzre volt szüksége, hogy ki tudja fizetni az idősebb fiú esküvőjének költségeit. Mivel a család már így is el volt adósodva, Ikbál nevében vett fel kölcsönt egy helyi üzletembertől. Amikor azonban két évig nem tudták fizetni adósságukat, az édesanya arra kényszerült, hogy munkásként „kikölcsönözze” Ikbált az adósság kifizetése céljából.

Ikbál a sok adósrabzsolga-gyermek egyike lett egy szőnyeggyárban. Annak ellenére, hogy heti hat napon át napi 14 órát dolgozott, soha nem keresett elég pénzt ahhoz, hogy kifizesse az adósságot, „gyakornokságának” költségeit, szerszámait, ételét, a hibáiért kiszabott büntetéseket és a növekvő kamatot. Bár hivatalosan „adósságát ledolgozóként” tartották számon, valójában olyan volt, mint a munkáltatójának rabszolgaként dolgozó több millió másik gyermek, akiknek semmi reménye a szabadulásra. Az adósrabzsolaság, a gyermekmunka és a rabszolgamunka mind jogellenes volt Pakisztánban. A korrupció kormány és a helyi üzletemberek kenőpénzeiből élő rendőrség miatt azonban széles körben elterjedt volt.

„A gyermekek kezébe toll, nem pedig szerszám való” – Ikbál Maszih

10 éves korában Ikbál elhatározta, hogy megszökik. Eltúrta a forró, zsúfolt körülményeket, a gyapjúszálakkal teli levegőt és a számtalan vesszőzést, verést és bércsökkentést, valahányszor munkája lelassult. Bár az alultápláltság miatt apró termetű volt, a mozgáshiány miatt pedig gyenge, Ikbál és néhány barátja megszökött. Ikbál a helyi rendőrségre rohant, ahol elmondta, hogy munkáltatója veri a gyermekeket és rabszolgaként tartja őket. A rendőrt azonban sajnos jobban érdekelte a szökött rabszolgák kézre kerítéséért járó „megtalálói jutalom”, így visszajuttatta Ikbált a tulajdonosának, Arsadnak. A rendőr javaslatára Ikbált hozzáláncolták a szőnyegszövő géphez, Arsad pedig fizikai bántalmazásokkal és éheztetéssel visszakényszerítette őt dolgozni.

12 éves korában Ikbálnak sikerült eljutnia egy Szabadság napi ünnepségre, melyet a kőművesek szakszervezete tartott. Ikbál itt hallott munkavállalói jogairól és arról, hogy az adósrabszolgaságot néhány évvel korábban eltörölték. A rabszolgaság ellen hozott jogszabályon felül a kormány eltörölte a vállalkozások összes adósságát, hogy cserébe a vállalkozások is szabadítsák fel a nekik tartozókat. Azonban csak nagyon kevés vállalkozás engedte ténylegesen szabadon rabszolgáit. Mikor embereket kértek fel, hogy a tömeg előtt beszéljenek, Ikbál önként jelentkezett. Ikbál történetének meghallgatása után egy szakszervezeti vezető, Ihszánulláh Hán szervezkedni kezdett Ikbál felszabadítása érdekében. Miután hosszasan győzködték gyárának jogellenes működéséről, Arsad felszabadította Ikbált és néhány más gyermekrabszolgát.

A 12 éves Ikbál a pakisztáni rabszolgaellenes mozgalom kiemelkedő alakja lett. A Bonded Labour Liberation Front (Adósrabszolgákat Felszabadító Front, BLLF) korábbi gyermekrabszolgáknak fenntartott iskolájába járt, és két év alatt elvégzett egy négyéves képzést. Ahogy egyre jobban megértette a munkajogokat és az emberi jogokat, energikus személyiségét a rabszolgaként dolgozó munkások nevében történő felszólalásokra kezdte használni. Belopódzott a gyárakba és a gyermekeket kezdte kérdezni tapasztalataikról és arról, hogy rabszolgák-e. Bár ez rendkívül kockázatos munka volt, alultáplált teste és apró termete miatt csak nagyjából hatévesnek tűnt, így ritkán észlelték fenyegetéséért.

A BLLF Pakisztán-szerte elküldte olyan vállalkozásokhoz és demonstrációkra beszédet tartani, ahol tudták, hogy még létezik az adósrabszolgaság. Erőtéljes személyiségével oktatta a rabszolgaként dolgozó munkásokat és szökésre biztatta őket. Annak ellenére, hogy a közösségeket uraló, szervezett vállalkozói maffiáktól halálos fenyegetéseket kapott, Ikbál továbbra is önbizalommal és ékesszólóan állt ki a gyakorlatok ellen. Abban az évben a becslések szerint több mint 3000 pakisztáni gyermek szökött el tulajdonosaitól, miután részt vett a BLLF rendezvényein vagy találkozóján, illetve meghallgatta a beszédeket.

Erőtéljes története miatt Ikbál más országokba kezdett látogatni, hogy ismertté tegye a gyermekrabszolgaság problémáját és kiálljon a rabszolgák szabadsága mellett. Ahová csak ellátogatott, mindenhol arra ösztönözte hallgatóságát (elsősorban a gyermekeket), hogy vegyenek részt a gyermekrabszolgaságnak véget vető mozgalomban.

„Azt szeretném tenni, amit Abraham Lincoln tett... és ezt Pakisztánban szeretném megtenni” – Ikbál Maszih

Miután 1994 decemberében az Egyesült Államokba látogatott, hogy beszédet tartson, hazatért Pakisztánba. Élete utolsó néhány hónapjában iskolába járt, ügyvéd szeretett volna lenni, hogy küzdjön az adósrabszolgákért.

1995. április 16-án egy vadászpuskával hátba lőtték. Éppen hazafelé kerékpározott néhány barátjával a mise után.

A hivatalos rendőrségi jelentés szerint a fegyvert egy Asraf Híru nevű helyi gazda sütötte el véletlenül. A rendőrség szerint a gazda több órányi kínzás után ismerte be a balesetet. Mivel Ikbál a helyi szőnyeggyártó-maffia közismert ellensége volt, a Pakisztáni Emberi Jogi Bizottság megvizsgálta a gyilkosságot, de hamarosan a rendőrséggel megegyező véleményre jutottak. A hivatalos jelentés ellenére a legtöbben úgy gondolják, hogy Ikbál Maszih-t a rendőrségre már egyébként is befolyással bíró szőnyeggyártó-maffia egy ügynöke gyilkolta meg, és Asraf Hírut hamisan vádolták a gyilkossággal.

Ikbál Maszih a mi hőszünk, mert bátran lépett fel a gyermekrabszolgákért és adósrabszolgákért Pakisztánban és az egész világon. Rövid élete ellenére szenvedélyes és erőteljes üzenete ezeket buzdított arra, hogy törekedjenek a szabadságra, és világszerte még sokkal több embert bátorított arra, hogy csatlakozzanak erőfeszítéseikhez. A becslések szerint még ma is mintegy 75 000 rabszolga van Pakisztánban. Egy kanadai fiatal, Craig Kielburger, aki hallotta Ikbál történetét és elő kívánta segíteni a változást, létrehozta a [Free the Children](#) (Szabadítsátok fel a gyermekeket) nevű szervezetet.

Forrás: [MORAL HEROES](#), írta: J Kile | legutóbb frissítve: 2012. május 8.